Ч. 131. Второк 27 (14) червня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*Дотеперішний вислід виборів. — Упадок кабінету Моніса. — Заострене ситуациї на Балкані. — Зміна болгарскої конституциї.*

Вислїди виборів в цілій Австриї крім Галичини є вже звістні і так представляють ся в загальнім виді:

Німецко-нар. (лібер.) союз має тепер 104, давнїйше 76 послів, християньскі суспільники 76 (95), всенімці 4 (3), поступові Чехи 74 (65), католицкі Чехи 7 (17), социяльні демократи 78 (84), Unio latina (Італїянцї) 20 (15), полудневі Славяни 36 (37), буковиньскі Румуни 5 (5), клюб жидівский 1 (3), дикі 5 (10) — разом 410 (410).

Крім того вибрано ще 5 буковиньских Русинів.

В цілій Галичині вибрано доси 50 послів на 106, а іменно:

Консерватистів 11: Коритовский, Білиньски, Рознер, Яворский, Залеский, Гальбан, Ґец, Матакевич, Любомірский, Серватовский, Баворовский.

Польских демократів 9: Лео, Зеленевский, Равх, Клеский, Ґерман, Рихлїк, Стесхович, Левенштайн, Колїшер.

Всеполяків 5: Ґломбіньский, Бузек, Ґаль, Тертіль, Яблоньский.

Поступових демократів 1: Лісевич.

Людовців 11: Тетмаєр, Рібенбавер, Вітос, Лясоцкий, Біс, Яхович, Длуґош, Стапіньский, Лищаж, Бялий, Бомба.

Безпартийний демократ 1: Лазарский.

Независимий жид 1: Ґрос.

До польского кола вибрано отже 39.

Польских послів поза польским колом вибрано 8, а іменно:

Социяльних демократів 6: Діяманд, Гудец, Марек, Ліберман, два рази Дашиньский.

Независимий социяліст 1: Брайтер два рази.

Русинів-Українців 3: Др. Е. Олесницкий, В. Будзиновский, др. О. Колесса.

Має бути вибраних ще 56 послів в Галичині.

У французскій палатї послів пос. Есс вніс інтерпеляцию в справі зложеної міністром війни в сенатї заяви що до орґанїзациї висшої команди армії. Палата 248 голосами против 224 ухвалила предложений пос. Ессом звичайний дневний порядок, котрий правительство відкинуло, домагаючи ся ухваленя дневного порядку, в котрім містила би ся заява довіря і похвали міністра війни.

З причини принятя відкиненого правительством дневного порядку кабінет подав ся до димісиї. Димисия не є ще офіцияльною, бо президент Фалїєр одержавши подане о димісию лише вчера рано, нічого ще не порішив. В палатї вислїд голосованя викликав велике враженє. Міністри спокійно лишили ся на своїх місцях, а один із социялїстичних послів забрав голос, щоби умотивувати інтерпеляцию в якійсь дрібній справі. Опозиция однак зняла великий вереск, наслїдком чого віцепрезидент Етієн мусів перервати засїданє. Палата перервала наради до вівтірка. В кульоарах чути, що міністер війни докоряв міністрови судівництва за те, що не згодив ся на звичайний дневний порядок.

В берлиньских дипльоматичних кругах димісию французского кабінету принято з вдоволенєм. В Берлинї бо є пересьвідчене, що міністерство Моніса було найслабше, яке Франция мала в послїдних часах.

Німецка дипльоматия в своїх конференциях з кабінетом Моніса що до марокканьскої політики була нераз в дуже тяжкім положеню, бо не можна було надіяти ся від того кабінету послїдної політики. Тепер надіють ся в Берлинї, що на місце уступаючого міністерства прийде до правлїня якийсь сильнїйший кабінет, в котрим німецке правительство буде могло лекше в справі марокканьскій порозуміти ся.

„Frankfurter Ztg." доносить з Константинополя: Російский амбасадор Чаріков, котрий мав передвчера виїхати на довшу відпустку, одержав з Петербурга порученє, щоби відло-

## ТАЙНА.

**(З угорского — Коломана Міксата.)**

В нашім селї жила колись богата, але нещаслива пані, вдова Пап Салдобоші. Лиш рідко коли виходила з дому, котрого двері були заєдно замкнені, а вікна заслонені.

Коли мене мали віддати до латиньских шкіл в Ріма Сомбат, водила мене моя мати по шляхотских родинах в селї, щоби я попращав ся, а між иншими і до неї. Я ще добре пригадую собі її. Сиділа в великім фотели, обнитім шкірою, мала на носї окуляри, на шиї малу хустину і заєдно покашлювала.

— Я також маю сина — сказала до мене і погладила мене легко по голові — але він більший як ти.

А як ми відходили, всунула менї в руку сороківця. Я її вже більше нїколи не бачив, бо смерть увільнила її від того сумного житя, о котрім хочу тут оповісти.

* * *

Франциска Салдобоші віддала ся молодо за часів французскої революциї. Як старі люди оповідали, була Франциска неаби якою красавицею. Її жовте, поморщене лице було колись біле і гладке як мармор, очи живі і палкі, а цїла стать струнка і гнучка.

Її родичі були бідні і казали люди, що Йосиф Салдобоші оженив ся з нею лише задля її краси, бо він своїм походженєм і маєтком був одним з найзнатнїйших в Могорі.

Але на добрий розсудок то не було то таке велике щастє, бо Салдобоші був чудний чоловік, в нїм було щось потайного, страшного. Єго лице було гарне, а однако відпихаюче. Вже дитиною мав зморщки над бровами, а єго мамка знала о нїм оповідати не одну дивну історию. Крім того був він цїлком инший, як другі люди.

Не міг нікому поглянути в очи, нічого не любив, але за те й єго не любив ніхто. Навіть пси оминали єго, як ішов улицею. Ні з одним чоловіком не входив в ніякі зносини, хоч часто виходив з дому, а ніхто не знав, що він робив.

Аж дивно було, що він привязав ся до Франциски.

В день єго весїля лискало безнастанно і грім ударив в стодолу, що стояла напротив церкви. Полумінь пожару кидала свою страшну ясність на престол, перед котрим стояла молода пара, а гарна відданиця лиш з трудом вимовила своє „так".

Салдобоші відвіз жінку хорошою четвернею до її нового житла і они жили з собою досить щасливо, бодай не жалувало ся нї одно нї друге. Помимо того не було в цілім селї сумнїйшого дому як їх, навіть птахи уникали єго і нї один воробець не сїдав на столїтні осики, що кидали тїнь на траву. Лише сови та пугачі пересиджували ночию на даху.

На подвірю стояв красний голубник, молода пані любила ті ніжні зьвірятка і привезла з собою два білі голуби. Але їх молоді були вже чорні як гуси та качки на подвірю і той чорний дім з чорними зьвірятками був такий страшний, немов би якийсь проклін спочивав на кождім єго камени і на кождім овочи.

Не минув рік, як до дому прилетїла одна птиця: бузько. Він приніс малого хлопчика, що дістав при хрестї імя Николая. Але вітця не було вже того дня дома, бо до краю прилетїла і друга птиця: французский орел. Єго крила були такі великі як хмари і всюди, куди він перелетів, падав кровавий дощ.

Однако ми єго не наполохали ся, бо надто часто були ми в тім щасливім положеню, що наша доля не могла вже змінити ся на гірше і тому приглядались спокійно, як справа поступає.

Коли прийшов приказ виступати в похід, всїдало угорске ополчене дуже нерадо на коні. Особливо невдоволені були шляхтичі з Могори, бо на цілім сьвіті не було лінивійшого і чванливійшого народу як они. З двайцятьох двох, котрі мали прилучити ся до відділу ґрафа Брунсвик, вертав скоро один по другім під найріжнійшими покривками. Лише девятьох пішло справді на війну.

Але й з тих вернув Пеллї Варнава назад і одної гарної неділї в'їхав до села на своїй старій шкапі, одітий в замараний старий дол-

жив свою відпустку на необмежений час. Стоїть то очивидно в тісній звязи з подіями на турецко-чорногорскій граници, де знов прийшло недавно до кількох дрібнійших борб між турецкими войсками а ворохобниками. В кругах російскої дипльоматиї задивлюють ся на балканьску ситуацию в великим недовірєм. Чорногорске правительсво жадає за уділене притулку альбаньским збігцям відшкодованя у висоті 3 до 5 міліонів франків. Натомість Туреччина не хоче взагалі навіть розпочинати дискусий над тою справою. Супротив того відносини між Туреччиною а Чорногорою дуже заострили ся. Політичні турецкі круги кажуть, що Чорногора є зовсім приготевлена до борби і хоче конечно викликати війну.

В Софії радить тепер т. зв. „Велике народне собраніє“ над реформою болгарскої конституциї. Партиї социялістична, радикальна і селяньский союз заключили порозуміне що до спільного поступованя. Ті сторонництва наміряють спротивити ся всяким проєктам зміни конституциї, навіть затвердженю королївского титулу.

На суботнішнім засіданю один з провідників селяньского союза пос. Страхиміров зазначив, що треба поборювати зміну конституциї, о скілько та зміна виходила би в користь розширеня королївскої власти а обмеженя прав народа. Досить остро нападав на короля і говорив, що в заграничній політиці часто руководжено ся інтересом династиї.

Президент напімнув посла, аби в той спосіб не промавляв.

Собраніє дискусиї не покінчило.

# Новинки.

Львів, 26 червня 1911.

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував радниками суду кравого висшого в трибуналах I інстанциї радників суду кравого: Фрид. Бергонього для Станиславова, Ігн. Дзеровича для Коломиї, Ром. Сосновского в Тернополи для Львова, дра Володисл. Малачиньского для Львова, дра Рудольфа Наймана для Львова і Юл. Кульчицкого для Станиславова.

— **Дивне щасте.** Поручник волиньского полку Крехонецкий — як доносять з Варшави — в часї науки літаня аеропляном так ним кермував, що аероплян перевернув ся а летник упав в висоти 50 метрів але на щасте — на стіг сїна, так що нїчого єму не стало ся.

— **Кн. Макс саксоньский** завитав дня 22 с м. в супроводї дра о. Боцяна, ректора духовної семинариї до шкіл рускогo товар. педаґічного у Львові. Привитаний ученицями семинариї гарно відсьпіваною кантатою, вступив достойний гість на підвисшене, поздоровив учениці рускими словами „Слава Ісусу Христу!“ а відтак виголосив до них коротку промову по нїмецки: „Прикро менї, дорогі дїти, що не можу промавляти до вас вашою рідною мовою. Я дуже люблю ваш нарід, знаю вашу історию і люблю ваш чудесний обряд, повний краси і поезиї. Мило менї побачити вас тут в тій школї, де можете в рідній мові спосoбити ся на знамениті труженицї свого народа, іменно на учительки, що будуть нести не тілько осьвіту в свій нарід, але й впливати на молоде поколїнє, щоби кріпко держало ся свого сьвятого обряду і Церкви. Треба учити ся і дїлати“. Відтак подякувала за ті теплі слова учениця III року семинариї Одарка Білиньска, вручаючи князеви гарну китицю з рож: „Дякуємо сердечно Вашій Королївскій Високости за ласкаву гостину і уділену нам науку і просимо заховати нас у своїй памяти“. „Дякую дуже“ сказав по україньски достойний гість, а семинаристки під управою своєї товаришки-диригентки, Кордубівної Мариї, відсьпівали „Многая лїта“. Зворушений таким щирим принятєм семинаристок, удав ся князь до учениць школи видїлової. І тут, промовив до них більше менше так само як і до семинаристок, а говорив так приступно і виразно, що навіть і наймолодші дївчата єго нїмецку мову розуміли. Китицю „від україньских дївчат“ сплетену з цьвітів у нашого простонарода найбільше улюблених, подала єму учениця III кл. видїлової, Кочкурівна. Управитель школи представив єму тут на власне бажанє учительки школи видїлової, з якими князь розмавляв про пляни наукові нашої школи, питаючи ся іменно, о скілько наші дївчата учать ся нїмецкої і француської мови. І до найменших дївчат школи вправ загостив наконець князь Максиміліян. В єго імени промовив тут до дївчаток ректор др о. Боцян, а одно дївчатко з I кл. Тимцївна, вручила єму подібну китицю як в школї видїловій. Цїла гостина тревала годину, а коли князь вже пращав ся з учительским збором і з ученицями, учениці утворили на всїх коридорах і сходах шпалїр і так серед многолїтствія попращали того щирого приятеля нашого народа. В годину пізнїйше прибув до школи ще раз о. ректор і привіз ученицям гарну памятку образцї і золоті медальони. Високий гість висловив ся з вдоволенєм про все те, що бачив в нашій школї і обіцяв, що не забуде про неї та відвідає єї знов при найблизшій нагодї.

— **Орґанізация науки рільництва.** Дня 17 і 18 с. м. відбуло ся засїданє постійної секциї комісиї для рільничих справ з кількома запрошеними знатоками рільничого шкільництва. По довшій дискусиї рішено в основі згодити ся на проєкт референта Видїлу краєвого, після якого дальший розвій низшої рільничої науки повинен опирати ся на низших рільничих

---

ман. Гордого героя не було кругло місяць дома, але помимо того умів він оповідати богато о своїх славних геройских подвигах. В тім часї мали звести ся страшні борби, море крови пролито. Вправдї історики нїчого о тім не згадували, але они-ж не могли того так докладно знати як Варнава Пеллї, бо їх там не було.

Але найстрашнїйшу вість привіс він о Йосифі Салдобоші. Він вступив за шпіґуна в службу цісаря Наполеона. То, правду сказавши, відповідало єго вдачі, але мимо того була то нечувана річ, щоби шляхтич міг так понизитись.

Навіть земля не приймає крови зрадника і викидає єго кости.

Однако то може була неправда! Але по місяци вернув Імре Керепаль, окритий ранами і той потвердив вість привезену Паллїм, хоч після єго гадки Салдобоші не був шпіґуном Наполеона лише цісаря Франца I. Так був він навіть яко шпіґун загадочний.

Вскорі потім зробив віденьский мир конець війнї. Могорска шляхта вернула назад, не хибувало нї одного, крім Салдобошія. Що з ним стало ся і де він був, не знав нїхто. Але говорено всїляко. Одні казали, що він став великим паном при дворі короля, другі знов, що Наполеон взяв єго з собою. Ходила також поголоска, що він із встиду не хоче вертати, а укриває ся в Польщи.

— Він вже більше не верне — говорив Поллї — він навіть не важивсь би.

— Заложім ся, що таки верне — відповів згірдно Керепаль і заложились.

Всюди перечено ся, по чиїй сторонї буде правда, а о тім нїхто й не погадав, що остаточно нї один з них не програв закладу.

В рік по тій пригодї котив ся одної студеної зимової печи білий віз по пісковій дорозї до Могори. На переді сидїло двох людий; один поводив кіньми, другий був одїтий в пестрий мундур гайдука. Зґрая псів проводила віз страшним витєм і брехотом.

— Аґій, пощезалиб — крикнув візник і став псів розганяти батогом. — Ось погань!

— Дайте їм спокій; може пси мають більше розуму як ми, я все чув, що они уміють найлїпше пізнати чоловіка.

Поволи в'їхав віз до Могори. В однім з перших малих домиків видко було ще сьвітло і гайдук зіскочив з воза та застукав.

Де дім Йосифа Салдобошія?

Стара жінка в хатї, що відмавляла саме тепер псальми, дрогнула почувши то назвище і сказала тремтячим зі страху голосом:

— Він мешкає там коло церкви, напротив коршми.

Сови з криком лїтали довкола хати, коли віз в'їхав на подвірє старого двора. Лише один пугач сїв собі на віз за візником, котрий хитаючи головою пробурмотїв:

— Хто сказав тим поганим зьвірятам, що ми приїдемо? — Відтак крикнув голосно: — Гей, люди, отворіть. Тут хтось є.

Найстарша служниця, Майґон, перша пробудила ся.

— Що там такого? — спитала. — Дайте нам спокій; прийдїть завтра рано, як чого хочете.

— Отвирайте двері — крикнули оба мужчини з надвору — ми привезли вашого пана!

— Ісусе Христе! — скрикнула стара. — Пан тут, наш пан!

Она вибігла неодїта і босо на двір, але єї панї вже випередила єї.

— Де він? — крикнула панї Салдобоші, окинувши оком подвірє. — Чи ви кпите з нас?

Гайдук здер біле покривало з воза.

— Він тут, в домовинї! Здоймїть єго.

Переполох служби, що позбігала ся, був величезний. Але хороша вдова зблїдла як труп і упала без памяти на камінні плити.

На другий день було цїле село в незвичайнім зворушеню. У всїх без ріжниці стану викликало то несподіване нещастє співчутє для вдови і люди товпами спішили до дому жалоби та входили до комнати, де лежав небіжчик.

То таки була правда, там стояла домовина з темного оріхового дерева, а на нїй срібними буквами стояло виписане: Spectabilis Dominus Josephus Papp de Szaldobosi.

Але звідки він тут взяв ся? Де і на яку слабість умер. Отже навіть і по смерти був він загадочний?

Трупа привезли з почестями під сторожию служби комітату. Але звідки? Один повіт дістав все від другого приказ відставити трупа Йосифа Салдобошія аж до найблизшого комітату. Але від кого прийшов той приказ? Дивна тайна сповивала домовину.

На другий день мав відбути ся похорон. Стара Майґон пекла і варила на завтрішну тризну, дяк скомпонував нагробну пісню, а кравчиха шила пани жалобну сукню. Кождий був занятий, лише не вдова. Там ходила она з своїм синком по комнатах там і назад. Она вже не плакала, на єї лици видко було ледовий спокій. Довго дивилась она на блїде личко дитини, а відтак сказала:

— Твій тато умер.

Дитина усьміхала ся.

Коли вечером клала до ліжка малого Никольця, впало їй на гадку, що годилось би, а навіть було би єї обовязком занести дитину до комнати, де стояла домовина і она пішла там з хлопцем. Але хлопець був спячий і плакав. Він не дивив ся на домовину, лише сховав свою головку на груди матери.

Воскові сьвічки кидали зловіще сьвітло, а цьвіти довкола домовини видавали неприємний, одурюючий запах в душній комнатї.

Панї Салдобоші уладила сама цїлу комнату, де стояла домовина. Як она спершу, коли принесено домовину, боялась єї, так знов тепер була така спокійна, що глядїла на домовину, як на яку звичайну річ. Який чоловік змінчивий!

Тепер обернула голову дитини до домовини.

— Там лежить твій отець, сину!

Але дитина не хотїла дивити ся в ту сторону і відвертала ся уперто на бік.

— Але чи він там справдї лежить?

Ах якже їй страшно стало на ту гадку. Горячо і мороз переходили єї. І як він там лежить? З відрізаною головою? З проколеною грудию? Чи може тихо з отвертими очима? А хтож мав їх єму замкнути, єго нїхто не любив.

Она вибігла з комнати, положила дитину до ліжка і пішла до старої Майґон в кухни.

— Давайте сокиру, а скоро! — крикнула панї Салдобоші до старої кухарки.

(Конець буде).

школах, повітових інструкторах рільництва для селян і повітових рільничих заведенях. Краєві низші школи рільничі будуть образувати низших рільничих функціонарів і дрібних, самостійних селян, як також підготовляти рільничих інструкторів. А по збільшеню учительского персоналю будуть они розширяти практичне знане серед селян, спомагати працю повітових господарских товариств, що стремить до піднесеня рільничої культури в своїм районї. Задачу розширеня рільничого знаня і піднятя селяньских господарств повинно здїйстнити передовсїм заведене повітових рільничих заведень, а поки се наступить, треба стреміти до твореня повітових інструкторів рільництва для селян. Одночасно принято предложений референтом Видїлу краєвого проєкт орґанїзації повітових рільничих заведень. Задача тих заведень буде лежати в розслїдї рільничих відносин в повітї, щоби на тїй основі підприняти способи до поліпшеня условин заводової працї рільництва в кождім напрямі. Заведеня будуть устроювати зимові рільничі курси і другі спеціяльні курси з тих галузий рільництва, що в даній околици мають значінє і услівя розвою; вести взірцеві селяньскі господарства; вести вандрівну науку господарску на більші розміри. Учительска праця заведеня повинна відбувати ся головно в зимі і обнимати науку селяньскої молодежи, зимові рільничі курси для старших, вкінци короткі принагідні курси та практичні поуки, уладжені в ріжні пори року в заведеню або в других місцевостях округа заведеня. До повітових рільничих заведень буде ся приймати кандидатів з укінченою народною школою і 16 роком житя, по ствердженю, що у самого кандидата або его родичів є господарство в околици. Проєкт тої орґанїзації прийде під обради новної ради рільничої, яка має зібрати ся протягом липня. Перше повітове рільниче заведене має вже незадовго повстати в околици Городка.

# Телеґрами.

**Відень** 26 червня. Цїсар відобрав в суботу звичайні войскові рапорти, відтак вислухав справоздань двірских урядників. В полудне приймив Монарх ґенерала піхоти бар. Варешаніна на окремій авдиєнциї. Хороша погода позволила на прохід по снїданю. По обідї Цїсар відбув прохід.

**Відень** 26 червня. Вістник розпоряджень для армії оповіщує цїсарске письмо, яке Монарх вислав з Лянц в суботу з нагоди опущеня в Триєстї на воду першого австрийского „дріднавта“ Viribus unitis до престолонаслїдника Архикнязя Франц Фердинанда. В тім письмі висказує Цїсар престолонаслїдникови горяче признанє за его дїяльність в области маринарки.

**Будапешт** 26 червня. Палата послів полагодила в загальній і подрібній дискусиї буджетову провізорию. Мінїстер скарбу предложив відтак фінансовий закон за рік 1911. Відослано его до комісиї, а відтак засїданє замкнено.

**Париж** 26 червня. Президент Фалліє одержав вчера рано поданє президента мінїстрів Моніса, в котрім цїлий кабінет подає ся до димісиї.

**Токіо** 26 червня. Між Росиєю а Японією заключено угоду в справі обопільних претенсий, які полишили ся були ще з часу війни. Японьский цїсар приймив на авдиєнциї росийского амбасадора Малевского-Малевича, а по авдиєнциї запросив амбасадора разом з его дочкою на снїданє. Одна часопись підносить, що доси лиш дочка Рузвельта одержала запрошенє на снїданє до японьского цїсаря і що то запрошенє росийского амбасадора з дочкою сьвідчить о приязних відносинах з Росиєю.

# Надіслане.

**— На Ясну Гору!** Подібно як в минувших роках, так і сего року приготовлює ся „Богоміле“ в честь Пресьв. Богородицї на Ясну Гору до Гошова. Люди, що хотять взяти участь в сїм „Богомілю“, зволять зголосити ся до ОО. Василиян у Львові, ул. Жовківска ч. 36. Зголошувати ся можна або самим, або через своїх Впр. ОО. духовних. Цїна їзди там і назад виносить: зі Львова 4 К 90 с.; з Пустомит 4 К; зі Щирця 3 К 90 с.; з Миколаєва 3 К 40 с. Від'їзд „Богоміля“ є назначений дня 1 н. ст. липня в суботу рано. Поворот 2 н. ст. липня в недїлю вечером. Близші відомости подасть монастир при замовленю білетів.


## Colosseum Германів

Від 16 до 30 червня 1911.

**Нова сензацийна проґрама!**

**Mlle Langtry**, велике фантастичне видовище. Борби з морскими филями. — **The 9 Eugen**, найбільша акробатична трупа сьвіта. — **Dolesh & Zillbauer**, уличні музиканти. — **Varady Emsemble**, угорска трупа вокально-музична. — Де штани? фарса. — **Ena Dan**, американьска таночниця. — **Miriam**, комік. — **The Arowns**, ексценртики. — **Baduany**, водевілїстка. —

ВІТОҐРАФ 10 величавих новостий і т. д.

В недїлї і сьвята 2 представленя о годині 4 і 8 вечер.

Білєти можна вчаснїйше набути в Бюрі дневників ПЛЬОНА, ул. Кароля Людвика 5.


## Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цїкава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, як другі в сьвітї,
Засияли у просьвітї,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.


## Церковні річи

— — Найкрасші і найдешевші продає — —

## „Достава“

основана руским Духовеньством у Львові при ул. Руській ч. 20 (в камениці „Днїстра“), а в Станиславові при ул. Смольки число 1.

Там дістане ся ріжні фелони, чаші, хрести, ліхтарі, сьвічники, таци, патерицї, кивоти, плащеницї, образи (церковні і до хат), цьвіти і всякі другі приборы. Також приймають ся чаші до позолоченя і ризи до направи.

Удїл виносить 10 К (1 К вписове), за грощі вложені на щадничу книжку дають 6 прц.


# Рух поїздів зелїзничих

**обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.**

**ЗАМІТКА.** Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

## Приходять до Львова

**на головний дворець:**

З Кракова: **$2^{22}$**, $5^{50}$, $7^{30}$, **9**, $10^{15}$, **$1^{30}$**, **2**, 5·48, $7^{15}$†) **8·25**, $9^{50}$.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, $10^{10}$†), $10^{30}$.
†) з Красного.

З Черновець: **$12^{05}$**, $5^{45}$†), 8·05, 10·25*), $2^{05}$, 5·52, **$6^{26}$**, $9^{34}$
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00
§) Від $^{18}/_{6}$ до $^{10}/_{9}$ включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

**На Підзамче:**

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

**На Личаків:**

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

## Відходять зі Львова

**з головного двірця:**

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від $^{18}/_{6}$ до $^{10}/_{9}$ включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, $6^{00}$.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

**З Підзамча:**

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

**З Личакова;**

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

**За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.**

Телефон 452. Телефон 452.

# Містове бюро

# Ц. К. зелізниць держав.

## у Львові пасаж Гавсман ч. 9

видає

**Білети** складані комбіновано-окружні до всїх і зі всїх значнїйших місцевостий Европи важні 60, 90 і 120 днів.

**Білети** складані в однім напрямі на німецких зелізницях, важні 45 днів.

**Білети** картонові, звичайні, до всїх стацпй в краю і за границею.

**„Асиґнати**

на місця в спальних ваґонах.

**Продаж всяких розкладів їзди і провідників.**

Замовлені білети на провінцию висилають ся за почтовою післяплатою або за посередництвом дотичної зелізничої стациї.

При замовленю складаного білету треба надіслати 5 корон задатку і подати день, від котрого білет має бути важним.

**Телеґрафічна адреса: Stadtbureau, Львів.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).